

ת"פ 10256/08/14 - מדינת ישראל- המאשימה נגד אליעזר בר- הנאשם

בית משפט השלום בנתניה

ת"פ 10256-08-14 מדינת ישראל נ' בר
בפני כבוד השופט עמית פרייז

בעניין: מדינת ישראל- המאשימה
(ע"י עו"ד חן שפירא- תביעות נתניה)
נגד
אליעזר בר- הנאשם
(ע"י עו"ד מירב נוסבוים-סנגוריה ציבורית)

הכרעת דין

השתלשלות ההליכים

כנגד הנאשם הוגש כתב אישום אשר מייחס לו עבירות של ניסיון תקיפת עובד ציבור, לפי סעיף 382א(א) לחוק העונשין, והפרעה לעובד ציבור, לפי סעיף 288א(1) לחוק העונשין.

על פי הנטען, ביום 24.6.14 בשעה 9:15 לערך, הגיעו לביתו של הנאשם גובה במוסד לביטוח לאומי בשם אורי גוס, וכן שוטר מלווה בשם דניאל אלבז, כדי לממש צו לתפיסת מטלטלין מיום 29.4.14, בגין חוב שרביץ כנגד הנאשם. הנאשם התנגד לכך והתפרע בגופו תוך שאמר לשניים "אתם תעופו מפה, אתם תצאו לי מהבית". באותן הנסיבות הנאשם השליך צלחת לעבר גוס, שלא פגעה בו אלא התנפצה על הרצפה.

ביום 6/6/16 כפר הנאשם בכתב האישום. גדר הכפירה נשמע מפי באת כוחו, בנוכחותו כמובן, באופן הבא:

"יש לנו טענות לגבי חוקיות הכניסה לדירה והחיפוש שנעשה בה. הגיעו בבוקר דפקו בדלת, אישתו פתחה את הדלת, הנאשם ישן, ביקשו לתפוס חפצים, ביקשה לראות צו, לא הראו לה צו. העירה את הנאשם ביקש מהם לראות צו, ואף לו לא הראו צו. נכון שבנסיבות אלה הנאשם דרש מהם לצאת מהבית, הנאשם לא השליך שום צלחת, כאשר הגובה הגיע וניסה לקחת את הטלויזיה בצורה כוחנית וברוטלית עפה צלחת ואכן הצלחת נשברה. לא מתקיימות העבירות נשוא כתב האישום. בסוף האירוע גם הראה צו אבל זה היה בשלב הרבה אח"כ."

בעקבות כפירת הנאשם התנהל משפט הוכחות. מטעם המאשימה נשמעו העדים מנחם מסורי, אורי (ולרי) גוס, צבי

טיפנברונר, ודניאל אלבז. הנאשם העיד וכן העידו אשתו ציפורה וילדיו הבגירים עינב ונועם. עם סיום שמיעת הראיות הצדדים סיכמו בעל פה.

משמיעת הראיות והסיכומים עלו שתי סוגיות עיקריות הדורשות הכרעה, שיידונו להלן.

סוגיית חוקיות פעולת צוות הגביה

משמיעת הראיות עולה כי אין חולק שצוות הגביה שהגיע מלכתחילה לבית משפחת הנאשם היה מורכב מהגובה אורי (ולרי) גוס והשוטר המלווה דניאל אלבז. אין חולק כי אלה הגיעו למקום על מנת לגבות חוב שלטענתם הנאשם היה חייב למוסד לביטוח לאומי, ובמידה וזה לא ישולם, לתפוס מטלטלין לצורך מימוש. אין חולק כי בעת הגעתם לבית, באו בדברים עם אשתו ומסרו לה שבאו לגבות את החוב ולשם כך יתפסו מטלטלין במידת הצורך. אין חולק כי באותה עת הנאשם לא שהה בקומת הכניסה של הבית, אלא הגיע לשם בהמשך ביורדו מהקומה העליונה של הבית. אין חולק כי לאחר הגעתו, הנאשם דרש מצוות הגביה לצאת מהבית באופן המתואר בכתב האישום.

לצד זאת טען הנאשם כי פעולת צוות הגביה היתה לא חוקית, ועל כן פעל כפי שפורט לעיל בעובדות שאינן במחלוקת, כך שמעשיו לא מהווים עבירה של הפרעה לעובד ציבור. לעניין טענת אי החוקיות, חל במהלך המשפט שינוי מסוים בהגדרת אי החוקיות מצד ההגנה. כך, מגדר הכפירה השתמע כי אי החוקיות נבעה מכך שצוות הגביה לא נענה לבקשת הנאשם ואשתו להציג את צו ההרשאה לבצע התפיסה. לעומת זאת, הרי במהלך שמיעת הראיות, ובהמשך בסיכומים, טענת אי החוקיות התרחבה משמעותית כך שנטען כי לא הוכח שצוות הגביה ביצע פעולה כדין.

הרחבה זו עשויה ברגיל להתפרש כגרסה כבושה, על בעיית המהימנות הטמונה בה. עם זאת, ולו מחמת הספק, אניח שהנאשם הרחיב טענתו נוכח המידע שעלה בעדותו של הגובה גוס ביחס לפעולותיו של האחרון. עם זאת, לגופה של הטענה לאי החוקיות, על כלל רבדיה, לא מצאתי בה ממש, כפי שיפורט להלן.

ראשית יאמר כי אינני מוצא צורך להיזקק לשאלה האם טרם הגעת צוות הגביה לביתו של הנאשם פעל המוסד לביטוח לאומי בהתאם לנהליו באשר לגביית החוב הנטען של הנאשם, ובכלל זה נקיטת צעדי התראה ורישום עיקול. שכן, על פי נוסחה של עבירת ההפרעה לעובד ציבור שבה נאשם הנאשם, הדגש אינו על ההפרעה לכלל ההליך במסגרתו פועל עובד הציבור, אלא לפעולתו של עובד הציבור. על כן יש לבחון את חוקיות פעולת עובד הציבור, ובעניינו המדובר בצוות הגביה. משכך, יש לבחון אך ורק את הטענות של ההגנה לגבי אותו צו שהיווה הרשאה לביצוע פעולת התפיסה אליה הגיע צוות הגביה לביתו של הנאשם. דומה כי אף הנאשם היה ער לכך שכן לגרסתו חזר פעם אחר פעם בפני צוות הגביה על כך שללא הצגת צו הרשאה לא יאפשר להם לשהות בביתו.

לגופם של דברים, הרי שהן מעדות הגובה גוס, והן מעדות השוטר אלבז, עלה במפורש שהיה ברשותם צו הרשאה. העד גוס, שבאותה עת כבר צבר ניסיון רב בביצוע פעולות גבייה, אף הבהיר שאין כל אפשרות שיבצע פעולת גבייה ללא צו הרשאה. הדברים הינם הגיוניים ביותר, בוודאי שהם מתייחסים לרכיב אשר אמור להתגבש עוד טרם הגעה לבית החייב

לביצוע הגבייה, להבדלי מרכיב שקיומו משתכלל רק לאחר הגעה לבית החייב. לשון אחר, אין כל טעם לצאת לבצע פעולת גבייה אם אין כל צו.

יתר על כן, קיומו של הצו הוכח באמצעות הגשת צילומו ביום האירוע במשטרה שסומן ת/3. בהמשך התקבל העתק נאמן למקור של נוסח הצו כפי שקיים ברשות המוסד לביטוח לאומי וסומן ת/4. בנוסח זה נוספו פרטים לעומת הנוסח שצולם במשטרה, כאשר הגובה גוס הבהיר בעדות משלימה שהפרטים הוספו על ידו לאחר האירוע בעמוד השני של המסמך, אשר מלכתחילה מיועד להיות ממולא לאחר פעולת גבייה. ניתן להתרשם שאכן כך הם פני הדברים שכן האירוע עצמו מאוזכר בו ברובד האלימות שבו, וכן מצוינים שני פרטי כרטיסי אשראי שבאמצעותם בוצע תשלום מטעם הנאשם, כאשר אין חולק על ביצוע התשלום באופן זה בסוף האירוע.

הגובה גוס אף נתן הסבר מניח את הדעת לתאריכים שמופיעים בעמוד הראשון של המסמך. הוא הבהיר שהתאריך המוקדם יותר, כחודשיים לפני האירוע, הינו תאריך ההרשאה המקורית. הוא הבהיר כי יום לפני האירוע, כעניין בשגרה, בוצעה בדיקה בדבר עדכניות החוב וגובהו, כדי לדעת אם יש עוד טעם בפעולת הגבייה, ואם כן לגבי איזה סכום היא נדרשת. הוא הבהיר שבהקשר זה נרשם תאריך של יום לפני האירוע בסמוך לחותמת וחתמת הגורם המאשר, הגברת רבקה טולדו. ניתן להיווכח מת/3, ת/4 כי מאז התאריך של ההרשאה המקורית, אכן חל שינוי בגובה החוב הנדרש לגבייה, ומפורטים תשלומים שבוצעו במהלך אותם חודשיים, שהביאו להקטנת החוב הרלבנטי לגבייה אך לא לביטולו. כן מוזכר קיומו של חוב נוסף, שלגביו לא הוצא צו ההרשאה מלכתחילה, ועל כן הגבייה לא בוצעה לגביו.

באשר לפעולות בביתו של הנאשם, הגובה גוס הבהיר שבהתאם לנהלים (ובאופן העולה בקנה אחד עם היותה של ההרשאה בת/3, ת/4 ל"עיקול ותפיסת מטלטלין") טרם תפיסת הטלויזיה, החל ברישום עיקול שהינו בסיס לתפיסה זו, אולם הדבר לא הושלם בשל התנהלותו האלימה לדבריו של הנאשם, דבר שהביא ל"הקפאת המצב" עד הגעת שוטר נוסף לעיכוך הנאשם, ובמקביל גובה נוסף ולבסוף תשלום בכרטיסי האשראי כאמור לעיל.

ייאמר כי דברים אלו של הגובה גוס לא יכולים להיסתר על ידי הנאשם ובני משפחתו, שכן אלה טענו כי לא ראו כלל מה נעשה ברישומיו, ובוודאי לא מכירים את ההתנהלות שלו טרם הגעתו לביתם. על כן, כאשר דבריו הגיוניים, סדורים, ונתמכים בכתב, הכל כמפורט לעיל, הריני לקבוע כי פעולותיו כגובה הן טרם האירוע, הן במהלכו, והן לאחריו, בוצעו כדין. על כן, וכאשר תפקידו של השוטר אלבז היה ליווי פעולת הגבייה ולא עשיית פעולות גבייה מהותיות, משמעות הדברים הינה שצוות הגבייה פעל כדין.

על כן יש לחזור ולהצטמצם לטענה המקורית של הנאשם בדבר אי הצגת הצו על ידי צוות הגבייה במהלך האירוע למרות שדרש זאת. טענה זו ראויה לבירור עובדתי שכן אם היתה נכונה הרי שעל פניו היתה מגבשת לנאשם הגנת טעות במצב הדברים ביחס להיות פעולת צוות הגבייה כדין, באופן המשליך על השאלה האם התנהלות הנאשם גיבשה עבירה של הפרעה לעובד ציבור. עם זאת, כפי שיפורט להלן, בירור עובדתי מעלה כי אין כל שחר לטענה בדבר אי הצגת הצו למרות דרישת הנאשם.

לעניין זה, הגובה גוס מסר בעדותו כי הצו שהיה ברשותו לא הוצג לאשתו של הנאשם, וגם לא לנאשם, ונימק זאת בכך שאף אחד מהם לא ביקש זאת. עם זאת ציין כי בשלב מסוים של הויכוח שהתעורר עם הנאשם בדבר עצם עדכניות החוב נשוא פעולת הגביה, השוטר אלבז לקח מהגובה גוס את הצו והמשיך לדבר עם הנאשם.

העד אלבז הסתמך בעדותו על דו"ח הפעולה שערך בסמוך לאירוע, תוך שהתברר כי אינו זוכר את כל פרטי האירוע. באופן זה מסר באופן המשלים את דברי הגובה גוס לעיל, שבשלב מאוחר של האירוע, הוא, השוטר אלבז, הציג לנאשם את הצו. לעומת זאת השוטר אלבז אף מסר בעדותו כי הצו הוצג לאשתו של הנאשם, הגברת ציפורה בר, אך בהמשך אישר שבדו"ח הפעולה שערך בסמוך לאירוע לא הוזכר נושא הצגת הצו בפניה.

דבריו אלה של העד אלבז אין פירושם שאין לתת אמון בגרסתו בעניין. בסופו של דבר עניין לנו בשוטר, אשר פעולת הגביה שבעניינו היתה שגרתית בעבודתו, ואף דרך כלל ביצע פעולות שכאלה כשהוא מלווה את הגובה גוס. על כן, וכאשר האירוע אירע כשלוש שנים טרם העדות, לא ניתן לצפות ממנו שיזכור ממנו פרטים הקשורים שאינם ייחודיים לעומת פעולות גביה אחרות, ואופן הצגת צו בכלל זה. בדיוק מסיבות שכאלה נערך דו"ח פעולה, וכאשר התברר שהעד התבלבל באופן שסטח ממנו בהקשר של פרט לא ייחודי בשגרת עבודתו, אין בכך בכדי לבטל את יתר דבריו, ככל שהם תואמים את דו"ח הפעולה. אדרבא, שבגדר הכפירה נטען שאכן הצו הוצג בשלב מאוחר של האירוע.

על כן שילוב דברי שני העדים מביא למסקנה כי העובדה שאינה במחלוקת לפיה הצו הוצג רק בשלב מאוחר של האירוע, התבטאה בכך שהשוטר אלבז הציג לנאשם את הצו, והדבר נעשה נוכח הויכוח שהתעורר בדבר עדכניות החוב, ומבלי שהנאשם ואשתו דרשו את הצו לאורך כל האירוע.

עיון בעדויות הנאשם ועדי ההגנה האחרים מלמד שלא עלה בידי ההגנה לקעקע מסקנה זו, אלא שהוצגה גרסה נגדית לא מהימנה, שאף יש בכוחה כבכדי לחזק עוד יותר את ראיות התביעה בעניין. זאת כפי שיפורט להלן.

תחילה יש להדגיש שעדי ההגנה האחרים הינם בני משפחה קרובים של הנאשם. אמנם ברור שאין בכך בכדי לפסול מראש את עדויותיהם, אולם הדבר מחייב זהירות יחסית בבחינת דבריהם. זאת נוכח נטייתם הטבעית לגונן על הנאשם בהיותו בן זוג ואב. ועתה לגופם של דברים.

גרסת הנאשם היתה שלא ראה את הצו. זאת לא באירוע, ולא לאחריו בחקירתו במשטרה. זאת למרות דרישות מצידו ומצד אשתו שהגובה גוס יראה את הצו. אולם, הדבר מהווה סתירה לגדר הכפירה, שם כאמור נטען שהוצג צו, בשלב מאוחר של האירוע, באופן התואם דווקא את דברי עדי התביעה. אולם גם מעבר לכך, גרסת הנאשם הינה בעייתית.

בקיע ראשון בגרסה זו נפער עוד באמרתו המשטרית של הנאשם ת/1. הדברים אמורים בכך שהנאשם טען שהצו מולא על ידי הגובה בביתו, דבר המצביע על כך שגם במשטרה טענתו הינה שדווקא ראה הצו. כאשר נדרש לעניין זה בעדותו הנאשם טען כי ראה את הגובה רושם טפסים, והשוטר אמר לו, בנפנוף של מסמך שלא ידע את תוכנו, "הנה צו". גם הסבר זה של הנאשם יוצר סתירה לדבריו במשטרה, שכן מאלה עולה במפורש, ולא כהשערה, שהמסמך שמולא הוא

הצו, ואין כל אזכור לנושא של ה"נפנוף" ללא הצגת התוכן.

הניסיון של הנאשם ליישב את הסתירה לדבריו במשטרה אף נידון לכישלון מכיוון שאין לכך כל אישור בדברי אשתו ובתו, אשר מתייחסות לא אחת לנושא אי הצגת הצו, ואין כל רמז בדברי מי מהן לכך שבשלב מאוחר "נפנוף" לעבר הנאשם מסמך בטענה שזהו הצו, ועוד לאחר שזה נכתב במקום.

גרסתו המאוחרת של הנאשם שמהותה ניסיון זה ליישב את אותה סתירה אף אינה הגיונית. הרי אם הנאשם העיד על עצמו שהיה מוכן להתעמת בתוקף ובכעס עם צוות הגביה כל עוד לא הראו לו צו, הגיוני הוא שאם כבר נפתח פתח והשוטר אלבז מצביע על מסמך כלשהו הנחזה להיות הצו, הנאשם יעמוד בתוקף על כך שהוא רוצה לעיין במסמך. אולם, אין כל רמז לתגובה אקטיבית מצופה שכזו מצידו, אלא שהפטיר שמחמת המרחק ביניהם והיותו של הנאשם קצר ראייה לא הצליח לקרוא את אותו מסמך.

במצב דברים זה נראה שהנאשם ניסה אגב גרסתו המאוחרת והבעייתית בדבר "נפנוף" המסמך הנחזה להיות צו, להתמודד עם העולה מדברי הגובה גוס והשוטר אלבז לעיל בדבר הצגת הצו לנאשם בשלב מאוחר של האירוע, וביוזמת השוטר אלבז כדי לשים קץ לויכוח בדבר עדכניות החוב. משכשל ניסיון זה אגב אותה גרסה בעייתית, הדבר מחזק את גרסת שני עדי התביעה לעיל.

מעבר לכך, אף בטענה לפיה הנאשם ואשתו דרשו צו אך לא נענו, התגלו פגמי מהימנות של ממש.

ראשית ייאמר כי אין כל סיבה לשני חברי צוות הגביה להסתיר את דבר קיומו של הצו, שהרי זה נמצא כאמור לעיל כמבסס ומצדיק את פעולת הגביה שבאו לבצע. על כן אם מי מבאי הבית היה דורש מהם צו, היו פועלים להצגתו עוד בשלב מוקדם. בוודאי אם הדבר היה כתנאי לאפשר כניסתם לבית, או אז הצגת הצו היתה חוסכת כל עימות. כאמור, הציגו הצו מיוזמתם בשלב מאוחר, אך זאת רק כדי לנסות לשכנע את הנאשם בדבר עדכניות החוב ולסיים הויכוח בעניין.

מעבר לכך, בעוד הנאשם טען שבקשותיו להראות את הצו סורבו על ידי הגובה גוס בנימוק שאין ברשותו צו, הרי שאשתו בעדותה ציינה כי התגובה לבקשות לא היתה אמירה ברורה שאין צו, אלא שהיתה התחמקות. מעבר לכך, בתו של הנאשם בעדותה גם לא דיברה על כך שנאמר שאין צו, אלא שהבקשות של הוריה לראות הצו לא נענו. באשר לבנו של הנאשם, הרי שזה מסר שנאמר לנאשם במפורש שיש צו, אך לא מעוניינים להראות לו.

בכך לא תמו ההבדלים בין דברי הנאשם לעדים בני משפחתו ביחס לדברים שנאמרו לו ועל ידו במהלך פעולת הגביה. כך, הנאשם טען כי הוא זה שיזם את תשלום החוב בשני כרטיסי אשראי משפחתיים, אך הגובה גוס דחה זאת, מנקמות להבנתו של הנאשם. לעומת זאת אשתו העידה כי האפשרות לשלם עלתה בשלב המאוחר של האירוע, עת הגיע למקום גובה נוסף והציע זאת, ובתגובה ביקשה לשלם במזומן, אך כשנמסר לה שניתן לשלם רק בכרטיס אשראי, עשתה כן באמצעות שני כרטיסים של בני משפחה עימם יצרה קשר טלפוני. אף בתו של הנאשם בעדותה מוסרת כי הנושא של תשלום בכרטיסי אשראי משפחתיים עלה באמצעות אשתו של הנאשם, משמע לא באמצעות הנאשם. יותר מכך, אף

מאמרתו של הנאשם במשטרה עולה כי מי ששילם בכרטיסים היתה אשתו, דבר התומך בגרסתה יותר מבגרסתו.

אין המדובר בהבדל שולי ולא רלבנטי לענייננו. כמו בעניין הטענה לדרישת הצו, גם בעניין הטענה להצעת התשלום, הנאשם מתאר דינמיקה שהוא עצמו מבקש מהגובה גוס משהו אשר אמור לקדם את פתרון הבעיה ולחסוך עימות, אך הגובה גוס מסרב באופן תמוה, וכך מונצח העימות. ניכר שבדינמיקה זו הנאשם מנסה לייפות את מעשיו שלו ולהשחיר את התנהלות הגובה גוס. כאשר הדברים נמצאים לא מהימנים אף בגרסה בסוגיית התשלום, יש בכך בכדי לחזק את המסקנה של העדר מהימנות הנאשם אף בגרסה בסוגיית דרישת הצו.

בשים לב לכל האמור, השתכנעתי כי הנאשם ובני משפחתו לא דרשו מצוות הגביה צו המהווה אסמכתא לפעולת הגביה. צו זה, שהיה קיים ברשות צוות הגביה מלכתחילה, הוצג לנאשם בשלב מאוחר של האירוע על ידי השוטר אלבז, וזאת מיזמת צוות הגביה כדי לנסות ליישב את הויכוח בשאלת עדכניות החוב. זהו הויכוח האמיתי שהתנהל בין הצדדים, ואין עסקין בסירוב לגיטימי של בעל בית מגורים להרשות פעולת גביה בבית היכן שלא נענתה דרישתו להציג אסמכתא לה, או אז הוא מניח שהיא אינה חוקית.

לסיכום סוגיה זו, אין כל יסוד לטענות השונות של ההגנה בדבר אי חוקיות פעולת צוות הגביה, בדגש על הגובה גוס, ונחה דעתי כי זה פעל כדין, והנאשם לא היה רשאי להניח אחרת.

סוגיית נסיבות שבירת הצלחת

משמיעת הראיות עולה כי למעשה אין חולק שבסמוך לאחר שהגובה גוס הביע דעתו שיש מקום לתפוס את הטלויזיה בבית הנאשם במסגרת הליך הגביה, הנאשם היה ליד שולחן סמוך, אך לא צמוד, שעליו היו מונחות צלחות. אין חולק כי לאחר מכן אחת הצלחות הללו הגיעה מהשולחן לרצפה והתנפצה, אך קיימת מחלוקת לגבי הסיבה לכך. על פי טענת המאשימה, הנאשם זרק את הצלחת לעבר הגובה גוס, וזו התנפצה לאחר שלא פגעה בו. לעומת זאת, על פי טענות ההגנה, הצלחת נפלה מהשולחן מבלי שהנאשם השליך אותה.

מסתבר כי גם בסוגיה זו היה הבדל בין גרסת ההגנה כפי שבאה בגדר הכפירה, לבין הגרסה כפי שעלתה במהלך שמיעת הראיות והסיכומים. כך, מגדר הכפירה ניתן להבין שלאחר תפיסת הטלויזיה נפלה הצלחת, כאשר אין אזכור לכל פעולה הכרוכה בנאשם שגרמה לכך, לרבות אי אזכור ניסיונו למנוע את תפיסת הטלויזיה. לעומת זאת, במהלך שמיעת הראיות התברר כי לטענת הנאשם הוא נע לעבר הגובה גוס כדי למנוע תפיסת הטלויזיה, ואגב כך הצלחת נפלה מהשולחן עליו היתה מונחת, לאחר שהנאשם אגב תנועתו האמורה נתקל בשולחן או בצלחת.

עיון באמרת הנאשם במשטרה מגלה כי אמנם שם נטען בתחילה כי הצלחת נפלה מהשולחן אגב ניסיונו של הגובה גוס לתפוס את הטלויזיה, אולם בהמשך עניין זה מפורט כך שיש אזכור לתנועה של הנאשם לעבר הגובה ואגב כך התקלות בשולחן, כסיבה לנפילת הצלחת. במצב דברים זה כנראה שההבדל שצוין בין גדר הכפירה לבין גרסתו הכללית של הנאשם כפי שהתבררה בראיות, אין בו בכדי להוות גרסה כבושה מצד הנאשם באופן המשליך על שאלת מהימנות

הגרסה.

על אף זאת, הרי שלאחר בחינה כוללת של כלל גרסאות העדים לאירוע והנאשם, אשר פרטיה יובאו להלן, סברתי כי גם במקרה זה יש לקבל את גרסת המאשימה כפי שהתבטאה בכתב האישום. אנמק בהרחבה.

על פי עדותו של הגובה גוס, הנאשם עמד ליד אותו שולחן, ומשם, ממרחק של כשני מטרים וחצי, השליך לעברו צלחת, שלא פגעה בו, אלא התנפצה על הרצפה. בהמשך הנאשם אחז בצלחת שניה, אך השלכתה נמנעה ממנו על ידי השוטור אלבו. כל זאת אגב פעולתו של הגובה גוס לרשום עיקול כצעד מקדמי לתפיסת הטלויזיה, כאשר בעקבות מעשי הנאשם חדל מפעולתו, עת השוטור אלבו "הקפיא מצב", עד להגעת תגבור משטרה.

השוטור אלבו מוסר דברים דומים לדבריו אלה של השוטור גוס. בד בבד, בעוד הגובה גוס אף מסר כי עובר להשלכת הצלחת הנאשם אף איים להשתמש באקדח כנגד גוס, הרי השוטור אלבו במזכר ת/2 מסר כי לא שמע כל איומים. בעדותו השוטור אלבו גם כן לא מזכיר כל איומים, למרות שמזכיר מלל של הנאשם, ואף היה לידו לפחות בהמשך עת עמד להשליך הצלחת השניה. כן יצוין כי הרציונל של התלוותו לגובה גוס היה בכדי לתת מענה למקרה של התנגדות אלימה בפועל או בכוח, כך שאמור היה להיות קשוב לדברי הנאשם. מנגד יש לזכור שדובר באירוע שבו היו ויכוחים קולניים וטעוניהם, ולא רק בין הגובה גוס לנאשם, וייתכן שבביליל הקולות הרועמים השוטור אלבו לא שמע דברי איום.

בשים לב לתמיהה האמורה, מחמת הזהירות, ככל שהדברים אמורים ביחס לאינטרקציה עם הנאשם, אזהר מלחלוט מסקנה על סמך דברי הגובה גוס ככל שאלה באים לבדם. עם זאת יודגש כי באשר לנושא הצלחות, המדובר בגרסה אחידה של שני חברי צוות הגביה, כאשר הפער בעניין האיום מלמד על כך שלמרות שמדובר בצוות שפעל יחדיו בפעולות רבות מעבר לאירוע, לא באו הדברים לכדי כל תיאום עדויות ביניהם, כך שהיכן שמתארים מקטע שהינו דומה במאפייניו, כבעניין השלכת הצלחות, יש לסמוך על כך. אדרבא, שבגרסת שני חברי צוות הגביה בעניין הצלחות יש אותות אמת נוספים, כפי שיפורט להלן.

כך, על פי עדותו, השוטור מנחם מסורי הוזעק למקום בקריאת מוקד שמהותה פניית העד אלבו אודות אירוע אלים, כאשר העד אלבו אישר שאכן הזעיק סויר משטרה להמשך טיפול באירוע, במסגרת אותה "הקפאת מצב" שצויינה לעיל. עצם פנייתו של השוטור אלבו למוקד המשטרה מלמדת על כך שהאירוע חרג מגדר אירוע גביה רגיל (לרבות כזה שגולש לויכוחים מרים), שאותו שוטור זה מסוגל לאבטח בתפקידו, לכדי אירוע פלילי המצריך חקירה משטרתית לרבות עיכוב. לשון אחר, אילו מעשיו של הנאשם היו מתמצים בבחינת הפרעה לא אלימה לפעולת הגביה, העד אלבו לא היה נזקק לתגבור המשטרה.

בנוסף, לדברי השוטור מסורי, כאשר הוא הגיע למקום לאחר זמן מה, הרי שהשוטור אלבו מסר למסורי אודות נסיון התקיפה באמצעות הצלחת, מה שמחזק את משקל עדותו של אלבו בעניין. בד בבד לדברי השוטור מסורי, באותה עת הנאשם היה רגוע, אולם עניין זה אינו מעלה ואינו מוריד לגבי הטענה כי הנאשם ניסה לתקוף באמצעות הצלחת, כיוון שממילא לטענת הנאשם באירוע עצמו כעס והתפרץ על צוות הגביה. לשון אחר, אין חולק כי טרם הגעת השוטור מסורי

למקום הנאשם התנהל בכעס, כך שהיותו רגוע עם הגעת מסורי, אינה שוללת דבר.

בנוסף יש לתהות ולשאול, מדוע ששני חברי צוות הגביה, שהכירו את הנאשם רק בעקבות האירוע, יבדו גריסה לגבי נסיבות שבירת הצלחת? הרי הדבר לא מקדם כהוא זה את פתרון הויכוח שהיה בינם לנאשם אודות שאלת עדכניות החוב. כמו כן, ניתן להעלות על הדעת טענות אפשריות כנגד הנאשם אשר הינן חמורות יותר מהשלכת צלחת שלא פגעה, אם בכוונתם היתה, מסיבה לא הגיונית, לטפול אשמת שווא על הנאשם. הרי בסופו של דבר, מדובר באמירה לעניין מעשה אלימות ברף חומרה נמוך, וללא כל נזק.

עוד ייאמר, כי לדברי השוטר אלבז הנאשם בתגובתו לדו"ח העיכוב אותו רשם שוטר זה, טען כי איבד עשתונות ועשה טעות. אמנם דו"ח העיכוב לא הוגש, אך כך גם הוקרא לנאשם מדו"ח העיכוב, והנאשם לא חלק על עצם רישום הדברים על ידי השוטר אלבז. עוד מסר השוטר אלבז כי בהמשך, בתחנה, הנאשם התנצל והביע חשש לפגיעה ברישיון שלו למשרד חקירות, ואף ביקש ממנו עזרה. גם הגובה גוס אמר שהנאשם פגש אותו בתחנה וביקש שיוותרו לו בגלל משרד החקירות.

כלל דברי הנאשם והתנהגותו לאחר האירוע כפי שפורט לעיל, לא אופייניים למי שלא עבר כל עבירה, אלא שהמדובר למעשה בראשית הודיה. יצוין כי הנאשם באמרתו המשטרית כינה בכינוי גנאי את הגובה גוס, אך בד בבד התבטא באופן חיובי ("בסך הכל בן אדם נכבד") לגבי השוטר אלבז, מה שעולה בקנה אחד עם הטענה שלפחות לגביו, ולפחות לאחר שוך האירוע, ניסה לפנות לעזרתו בהיבט של מזעור פגיעתו, ואגב כך בא לכדי ראשית הודיה כאמור.

בעדותו הנאשם מאשר שהסביר לשוטר את הפגיעה האפשרית בעתידו, אך השוטר רשם שהתנצל והתחרט, מה שלא היה לחלוטין ולכן הנאשם סרב לחתום על דו"ח העיכוב (בדו"ח, כעולה מהקראתו בפני הנאשם בעדותו, אכן רשום שסרב לחתום). לטענת הנאשם בעדותו, הרגיש שהשוטר אלבז מקשיב לו והוא (השוטר) מתחרט על מעשיו, ולכן באותה עת הנאשם לא רצה להזיק לו ותיאר אותו באופן חיובי. אולם גרסה זו לא עולה בקנה אחד עם טענותיו כלפי השוטר אלבז באירוע, לרבות הטענה בדבר "נפנוף" צו שלטענתו "פוברק".

היגיון הדברים מלמד על כך שלאחר שוך כעסו, הנאשם, שעל פניו הינו אדם משכיל עם רקע נורמטיבי (משפטן, בעל משרד חקירות, שוטר לשעבר), הבין את מעשיו ופעל למזער את השלכותיהם על עתידו, על דרך אותה ראשית הודיה, ולא מדובר ברחמים וסלחנות לגבי שוטר, אשר לטענתו סרח באירוע, וכל זאת רק מחמת העובדה שלאחר האירוע השוטר הקשיב לנאשם.

הדברים משתלבים אף בכך שהנאשם לא פנה בתלונה למח"ש לאחר האירוע. זאת למרות שבעדותו טען כי בזמן האירוע אמר לצוות הגביה כי ימצה עימם את כל האפשרויות, לרבות פניה למח"ש. הסברו בעדותו כי לא עשה כן לבסוף כיוון שממתין לתוצאות ההליך אינו הגיוני, שכן אין כל מניעה, ואף רצוי, להגיש תלונה למח"ש דווקא כאשר האירוע נחקר בחקירה רגילה, וזיכרון כל המעורבים טרי, והנאשם בוודאי ידע זאת כשוטר לשעבר. אדרבא, שבני משפחתו של הנאשם שנכחו באירוע לא נחקרו בחקירת המשטרה. יותר מכך, הרי טענות הנאשם כנגד צוות הגביה כוונו לגבי חוקיות

ההלך, נושא שבעיקרו קדם לאירוע, בעוד החקירה המשטרתית מתמקדת על האירוע עצמו. הנה כי כן, הגיוני היה שדווקא תהיה פניה למח"ש, והעדרה מלמד על חיזוק הרושם של ראשית הודיה מצד הנאשם לאחר האירוע.

לצד השתלבות גרסת שני חברי צוות הגביה במארג הראיות מחד וההיגיון מאידך, כפי שתואר, באופן המחזק משמעותית את גרסתם, עומדת מנגד גרסת הגנה מצד הנאשם ובני משפחתו שהינה בעייתית מבחינת מהימנות, כפי שיפורט להלן.

ראשית יש לחזור ולהדגיש את האמור קודם לכן בדבר משמעות היות העדים בני משפחת הנאשם. בנוסף יש לזכור שכפי שכבר פורט, בדברי הנאשם באשר לחלק הראשון של האירוע, התגלו פגמי מהימנות בכך שנסתר בנקודות מסוימות על ידי בני משפחתו ואף בדבריו במשטרה. כמובן שכל אלה רלבנטיים להערכת מהימנותו של הנאשם באופן כללי, ועל כן יש בהם רלבנטיות לגרסתו בהיבט הנבחן כעת. בנוסף, כפי שיפורט להלן, במספר היבטים מהותיים של גרסת הנאשם, קיימים פגמי מהימנות בדברי עדי ההגנה.

כך, באשר לסיבה להגעת הצלחת לרצפה, הרי שהנאשם בעדותו מוסר כי **רץ**, ובהמשך משנה לכך **שהלך במהירות אך לא רץ**, לעבר השולחן שעליו היתה מונחת הצלחת, ותוך כדי כך נפלה הצלחת, **ללא הבהרה אם פגע בצלחת או בשולחן**. לעומת זאת, בגרסתו במשטרה מסר כי **רץ** לעבר השולחן, נתקל **בשולחן**, וכך הצלחת הגיעה לרצפה. לעומת זאת, אשתו מסרה בעדותה כי הנאשם **רץ** לעבר השולחן, נתקע **בצלחת** (אותה הגדירה כמגש ארוך), ומשכך הצלחת הגיעה לרצפה. לעומת זאת הבת בעדותה מסרה כי הנאשם **הלך בעצבנות** בסמוך לשולחן, ופגע **בצלחת**, וכך זו הגיעה לרצפה.

כך, באשר לאופן נפילת הצלחת, הרי שהנאשם ואשתו מסרו כי זו **עפה קדימה**, כאשר הנאשם אף מתאר זאת כחצי מטר עד מטר קדימה. לעומת זאת הבת בעדותה מדברת על כך שהצלחת **נפלה**, באופן התואם את אמירתה לעיל לפיה הנאשם הלך ולא רץ ופגע בצלחת עצמה, ועל כן התיאור הינו בניגוד לטענה שהצלחת **עפה** כתוצאה מפגיעת הנאשם (בשולחן או בצלחת) כשהוא נע במהירות (הליכה מהירה או ריצה).

כך, באשר לדברי חברי צוות הגביה כי הנאשם אחז צלחת נוספת לאחר התנפצות הצלחת האמורה, הרי שהדבר נשלל מכל וכל על ידי בתו של הנאשם ואשתו. הבת אף אומרת מפורשות שאם היה מרים צלחת כלשהי היתה מבחינה בכך. אולם, הנאשם עצמו לא שולל זאת, ואומר שייתכן שאחרי התנפצות הצלחת, ניסה לסדר צלחת נוספת שלא תיפול. העובדה ששתי העדות שללו נחרצות כל אחיזה של הנאשם ביחס לצלחת כלשהי, על אף שהוא מצידו לא שלל את האפשרות שסידר צלחת נוספת שלא תיפול, מלמדת על כך שלדין אחיזת הצלחת, בין הראשונה ובין השנייה, היתה בנסיבות שלחובת הנאשם.

לצד כל זאת יש לזכור שבנו של הנאשם בעדותו שלל מכל וכל עצם שבירה של צלחת, על אף שהדבר אינו במחלוקת כאמור לעיל. זאת כאשר עד זה מתאר את הגעתו לקומה הרלבנטית מחדרו בקומה העליונה, בשלב של ניסיון נטילת הטלויזיה, כאשר הנאשם, אשתו ובתו מסבירים את נפילת הצלחת בתנועת הנאשם מיד לאחר שהגובה גוס ניסה לקחת את הטלויזיה.

נראה שאשתו של הנאשם היתה ערה לבעייתיות זו בדברי בנה, שכן מסרה שהיו מספר ניסיונות לקחת את הטלויזיה, והצלחת התנפצה לאחר הראשון שבהם, אז לא נכח הבן. אולם הנאשם ובתו מדברים על ניסיון אחד לקחת את הטלויזיה, ובכך שוללים דבריה, וכך נותרת התמיהה בדברי הבן. בנוסף יצוין שלגרסת הבן נטילת הטלויזיה בנוכחותו היתה כאשר במקום היו כבר 2 שוטרים נוספים ואדם נוסף לבוש אזרחי (מן הסתם זהו הגובה הנוסף), אולם אשתו של הנאשם אומרת שכאשר הגיע התגבור למקום, הטלויזיה כבר היתה במצב שלאחר הורדתה, משמע כבר פסקו הניסיונות ללקיחתה, ובכך בלי משים אף היא סותרת את דברי הבן.

מעבר לכך, אף אם בנו של הנאשם עדיין היה בחדרו בעת שבירת הצלחת, הוא היה אמור לשמוע זאת, שהרי מדובר ברעש שטיבו להישמע בין הקומות, בייחוד בשים לב לכך שהבן הבהיר שכבר היה קשוב למתרחש בקומה שמתחת טרם ירד לשם. אולם בעדותו שלל גם שמיעת התנפצות כלי כלשהו.

שלילת בנו של הנאשם ששמע או ראה את התנפצות הצלחת, בהיותה בלתי הגיונית כאמור, מלמדת על כך ששבירת הצלחת היתה בנסיבות שהינן לחובת הנאשם, אחרת לא היתה כל מניעה שהבן יעיד על עצם השבירה, ולו באופן שהעידו הנאשם והעדויות. חשוב לציין כי בעדותו מסר הבן שלא שמע בבית שיחות על האירוע, כך שנראה שלא היה מודע לגרסת הנאשם והעדויות בדבר ההסבר לשבירת הצלחת, וכך לא נמנע מלמסור גרסה שלמעשה סותרת את דבריהם.

נוכח כל האמור, גרסת עדי ההגנה לא מקעקעת את גרסת עדי התביעה גם בהקשר של שבירת הצלחת, ובמידה מסוימת אף מחזקת אותה. בנוסף, גם בהקשר של זריקת הצלחת רלבנטית כמובן המסקנה, שכבר צוינה, לפיה דבריו של הנאשם לאחר תום האירוע, ביחס לכלל התנהלותו באירוע, היו בבחינת ראשית הודיה.

ההגנה אף טענה לקיומם של מחדלי חקירה בכך ששבירי הצלחת לא צולמו ובני משפחתו של הנאשם לא נחקרו במשטרה. גם אם היה מקום לבצע פעולות חקירה אלה, הרי שהדבר לא מביא לכל עמימות ראייתית. שכן, בעניין השברים, לא היתה מחלוקת בין הנאשם לעדי התביעה שהצלחת נשברה, ואף במרחק מהשולחן, כך שהצילום לא היה מסייע בנקודה שבמחלוקת. באשר לעדויות בני המשפחה, תיעוד דבריהם בסמוך לאירוע בוודאי היה מביא לגרסאות שלמות יותר, אך יש לזכור שמה שכן זכרו מהאירוע בעדויותיהם הוא הבעייתי, כך שגם כאן מדובר באי נקיטת פעולת חקירה שלא היתה מסייעת לנאשם. על כן, אין כל משמעות ראייתית לאותם מחדלי חקירה.

נוכח כל האמור, סברתי כי הוכח האמור בכתב האישום גם בהקשר של שבירת הצלחת על ידי הנאשם.

סיכום

התוצאה של הברור העובדתי בסוגית שלעיל הוא שעל בסיס העובדות שבהן הודה הנאשם, בשילוב עם העובדות שהוכחו בשמיעת הראיות, ולאחר שנדחו טענותיו העובדתיות של הנאשם הנוגדות את כתב האישום, הרי שכלל עובדות כתב האישום הוכחו.

עובדות אלה מבססות את אשמת הנאשם בשתי העבירות המיוחסות לו.

מכלול מעשיו (ולמעשה גם כל אחד מהם כאשר הוא עומד בפני עצמו), היווה הפרעה ברורה לפעולתו כדין של צוות הגביה, כך שמבססים את העבירה של הפרעה לעובד ציבור. לא מדובר אך ורק במחלוקת על עצם קיום החוב, דבר שהינו טבעי בנסיבות העניין. אלא, שצוות גביה לא היה מסוגל לבצע מלאכתו כעובד ציבור, באווירה העוינת והנוגדנית כפי שהפגין הנאשם עוד בחלקו הראשון של האירוע. אדרבא, שהנאשם לא הסתפק בכך, אלא השליך צלחת לעבר הגובה גוס בעת שזה עמד לבצע תפיסה של רכוש במסגרת הגביה, וניסה להשליך צלחת נוספת, כאשר רק מעורבות השוטר אלבז מנעה בהשלמת העניין. הנאשם אף צלח במעשיו אלה, שכן אותה תפיסת רכוש נעצרה במסגרת "הקפאת המצב" שביצעו חברי הצוות נוכח שיא התנהגות הנאשם.

מיותר להסביר עד כמה מעשים אלה של הנאשם, ולו בהטלת הצלחת שבוצעה בפועל לעבר הגובה גוס, מהווים גם עבירה של ניסיון לתקיפה של עובד ציבור.

נוכח כל זאת, הריני מרשיע את הנאשם בכל המיוחס לו בכתב האישום.

ניתנה בלשכה, שלא במעמד הצדדים, היום, 11/12/17. שימוע יתבצע במעמד הצדדים כפי שתואם מראש.